

hạ nắng

Cali 21 tháng 6 1982.

Bạn thân mến,

Cali đang chuyển mình vào Hạ. Cây cỏ như ngủ yên, chim chóc như ngừng hót mây như ngừng trôi, gió như ngừng thổi và hoa lá như héo tàn. Tôi chợt nhớ nắng Saigon, nhớ nắng Hà-Nội và tôi nhớ bạn.

Đã lâu lắm tôi không gặp lại bạn, ít ra cũng đã hơn bốn năm rồi, mặc-dẫu vậy tôi vẫn hình-dung lại được bóng hình bạn với dáng-dấp thư-sinh nho-nhã, với giọng nói cứng-rắn đầy tự-tin và với cái nhìn khá kiêu-hãnh của một người trẻ sớm thành-công trong cuộc sống. Bây giờ bạn đang làm gì nơi quê-hương xa-xôi đó? Bạn đang ở Saigon của Hồ Ngọc Viễn Đông của Nguyễn Huệ, của Bonard, của Lê Lợi, mà dấu chân kỷ-niệm hẳn còn hằn trên mặt đất?. Hay Đà Lạt với Hồ Than Thở, với Thác Cam-Ly với rừng thông bát-ngát, hay Huế với Lăng-tẩm, với Sông Hương núi Ngự với nón lá bài thơ, hay với những tà áo trắng quện tung bay trong gió chiều của một thuở xa-xưa nào đó? Hay bạn đang ở trong ngục-tù tăm-tối hay đang chiến-đấu âm-thầm trong rừng núi âm-u đầy gian-nan vất-vả? Bạn đang làm gì? Nghĩ gì? Giọng nói bạn có còn đầy nhiệt-huyết và ánh mắt bạn có còn đầy niềm tin và kiêu-hãnh? Dẫu ở trong tư-thế nào, hoàn-cảnh nào tôi hy-vọng và tin-tưởng rằng bạn mãi mãi vẫn là bạn của tôi, kiên-nhẫn, bất-khuất và chịu-đựng.

Bạn ạ, mỗi người đều có một số-mệnh riêng. Tôi ở đây chưa phải là may-mắn, bạn ở đây chưa phải là bất-hạnh. Lẽ sao phân-tích được sự may-mắn và

nổi bất-hạnh giữa tôi và bạn. Tôi đang ở đây với Cali của bốn mùa, Xuân, Hạ, Thu, Đông, với mây-mốc âm-thanh quay-cuồng hỗn-loạn. Tôi cũng đang chiến-đấu gay-go lắm với miếng cơm manh áo, mà nghiệp công-chánh đành bỏ hẳn lại sau lưng - với những cặp mắt chờ mong của mọi người thân-yếu trong đó có bạn. Ở đây tôi đã chứng-kiến không biết bao nhiêu sự thăng-trầm, vinh nhục của mình, của bạn mà sự đổi thay đã nhiều lúc làm cho tôi cười đến chảy nước mắt. Bạn ạ, Tôi nhớ đến những người bạn đã chết trên biển cả, tôi nhớ đến những người bạn đã mất-tích ở một góc đại-dương nào đó. Tôi nhớ đến những người bạn đã trôi dạt trên một hòn đảo hoang mà nổi chết đang chờ chờ bên cạnh. Tôi nhớ đến những bất-hạnh đổ dồn xuống đời vainhò bé của người goá-phụ. Tôi nghĩ tới họ với tất cả sự bất-lực của mình. Ở đây tôi đang phải lao-động thật cực-nhọc và gian-nan như chưa bao giờ gian-nan như thế. Nhiều lúc sự cực-nhọc nổi gian-nan tưởng chừng quật tôi ngã quỵ. Nhìn lại trước mắt, ngấm lại sau lưng quả là còn số không to tướng. Tôi đã và đang bắt đầu lại với con số không to tướng đó với đầu đã bạc nửa mái, với tuổi đã quá tứ-tuần và với một tinh-thần rầy-rức không yên. Tôi như bơ-vỡ lạc-long giữa một xã-hội vô cùng văn-minh và đầy truy-lạc này. Tôi nhìn cặp mắt xanh, mái tóc vàng mà tự hỏi đó có phải là đồng-bào ruột thịt? Tôi nhìn mảnh đất dưới chân mình mà nghĩ đó có phải là quê-cha đất tổ?

Mặc dầu khá bận rộn với cuộc sống, tôi vẫn luôn dõi theo bóng hình bạn. Tôi biết bạn như con thoi, bạn như con tôm nhả tơ dệt vải, bạn như con chim tha từng cọng rơm lấm tở, ngày lại ngày thàng lại thàng, năm lại năm để mong có một ngày mai tốt đẹp. Tôi cũng biết rằng bạn đang chiến-đấu cực-nhọc lắm với đôi mắt khát với bệnh-tật. Và tôi cũng biết rằng nhiều lúc nỗi cô-đơn và niềm thất-vọng làm bạn muốn chùn bước nhưng xin bạn hãy cố-gắng. Sự chiến-đấu và niềm-tin của bạn sẽ có kết-quả. Những ánh mắt tiêu-mên trao cho nhau, những bàn tay nối tiếp những bàn tay siết chặt và ngày về thì không còn diều với nữa.

Hãy nhìn thẳng trước mắt, hãy vững bước tiến tới con đường mà bạn đã vạch ra. Ánh sáng nhất định sẽ lộ dạng ở